

## Arrest

nr. 256 011 van 9 juni 2021  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STAPPERS  
Geluksstraat 6  
3550 HEUSDEN-ZOLDER**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 januari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. STAPPERS en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 januari 2015 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Op dezelfde datum werd tevens een inreisverbod van drie jaar opgelegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft het beroep tegen deze beslissingen verworpen bij arrest met nummer 149 352 van 9 juli 2015.

1.2. Op 4 november 2015 werd opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven, evenals een inreisverbod van drie jaar.

1.3. Op 2 mei 2016 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn minderjarig Belgisch kind. Op 10 januari 2017 beslist verweerder om de afgifte van een bijlage 19~~ter~~ als onbestaande te beschouwen omdat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Het beroep tegen deze beslissing wordt op 11 februari 2019 door de Raad verworpen bij arrest met nummer 216 552.

1.4. Op 21 februari 2017 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn minderjarig Belgisch kind. Op 6 augustus 2019 neemt verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest met nummer 230 756 van 20 december 2019.

1.5. Op 14 september 2017 beslist verweerder om de afgifte van een bijlage 19~~ter~~ als onbestaande te beschouwen omdat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Bij arrest met nummer 216 551 van 11 februari 2019 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.6. Op 31 juli 2020 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn Belgische echtgenote. Op 4 januari 2021 neemt verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

*“(…)*

*In uitvoering van artikel 52, §4, 5<sup>de</sup> lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.07.2020 werd ingediend door:*

*[…]*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie ingediend, in functie van zijn Belgische echtgenote, G. H. (RR: [...]).*

*Overeenkomstig art. 43, §1,2<sup>o</sup> dient de aanvraag geweigerd te worden. Betrokkene wordt geweigerd om redenen van openbare orde.*

*Betrokkene werd overeenkomstig de informatie in het administratief dossier veroordeeld voor volgende feiten:*

*Op 4.11.2015 door de Correctionele Rechtbank van Hasselt voor 'wapens, het dragen zonder wettige redenen' en bedreiging door gebaren of zinnenbeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf tot een gevangenisstraf van 3 maanden en een geldboete van 100 euro x 6, alsook een bijzondere verbeurdverklaring.*

*Op 6.06 2019 door de Nederlandse correctionele rechtbank van Brussel wegens 'opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid tot een gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel 3 jaren en een geldboete van 75 euro x 8.*

*Verder blijkt uit het dossier dat ook een aantal PV's ten laste van betrokkene werden opgesteld. Het gaat om PV's van het jaar 2015 wegens aanranding van de eerbaarheid, in 2017 wegens opzettelijke slagen en verwondingen, bedreiging met bevel, in 2018 werden ook nog een aantal PV's opgesteld wegens bedreiging, parentale ontvoering van minderjarigen, misbruik van vertrouwen, gewone diefstal, belaging en opzettelijke slagen en/of verwondingen. In hoeverre betrokkene al dan niet veroordeeld is ten gevolge van al deze PV's op 6.06.2019 is niet duidelijk, niet zelden is immers het strafregister niet up-to-date.*

*Uit de aard en de ernst van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Betrokkene is duidelijk een recidivist. In 2015 werd hij een eerste keer veroordeeld. Betrokkene heeft nadien zijn onaangepast gedrag herhaald en liep een nieuwe veroordeling op. De kans is daarom reëel dat dit gedrag zich in de toekomst terug herhaalt. Betrokkene wordt omwille van dit persoonlijk gedrag als een reëel gevaar geacht voor de openbare orde in België.*

*Het weigeren van het verblijf aan betrokkene wordt evenredig geacht en uitsluitend gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag. Immers zijn familiaal leven heeft betrokkene er kennelijk niet van weerhouden inbreuken te plegen op de strafwetgeving. Betrokkene is recent gehuwd met mevrouw H. en heeft een Belgisch minderjarig kind met zijn ex partner. Het kind van betrokkene, is reeds geboren in 2016. Dit heeft betrokkene er allerminst toe aangezet zich meer verantwoordelijk te gedragen, wel integendeel het gros van de aanvaringen met de Belgische strafwetgeving is te wijten aan het familiaal conflict met zijn ex-partner. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat hij daarmee het belang van zijn gezin, zijn kind voor ogen heeft gehad. Hij is ook niet gestopt met problemen maken nadat zijn verblijfsaanvraag werd geweigerd (de vernietigde beslissing), er zijn PV's van het conflict opgenomen in het administratief dossier van na die datum.*

*Voor het bestaan van een gezinsleven tussen meerderjarige familieleden zullen bijkomende elementen van afhankelijkheid, anders dan de gewoonlijke affectieve banden, moeten worden aangetoond Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59 EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk. § 34, EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).*

*Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.*

*Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind en/of zijn echtgenote in België verblijven en betrokkene en eventueel zijn echtgenote een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven Door middel van intensieve contacten met het kind, eventueel via moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken kan betrokkene ook zijn vaderschap opnemen. Er dient daarbij dienstig opgemerkt te worden dat het kind heden nog zeer jong zijn en betrokkene op geen enkele manier heeft aangetoond dat er een dusdanige afhankelijkheid van het kind tegenover hem is, dat zijn aanwezigheid in België onontbeerlijk is om het welbevinden van het kind te vrijwaren. Niets belet betrokkene bovendien vanuit het buitenland financieel bij te dragen. Dit alles tot op het moment dat betrokkene heeft aangetoond op het goede pad te zijn om dan op een latere datum zijn kind en echtgenote te komen vergezellen in België.*

*duur van het verblijf van de betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België bekijken, blijkt uit het administratief dossier dat hij voor het eerst in België werd ingeschreven in 2009. Het betreft hier echter allerminst een ononderbroken legaal verblijf. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat al die jaren in overweging moeten worden gekomen. Betrokkene heeft jarenlang instructies betreffende zijn verblijfsstatuut en het beëindigen daarvan, alsook de bijhorende bevelen genegeerd. Hij kan daarom heden niet claimen reeds jarenlang in België te zijn en daarom hem het verblijfsrecht niet mag geweigerd worden. Verder wat betreft zijn leeftijd dient te worden ongemerkt dat betrokkene noch van uiterst hoge leeftijd, noch van uiterst jonge leeftijd is, derhalve kan niet worden gesteld dat deze beslissing inhumain zou zijn gezien betrokkenes leeftijd. Van zijn gezondheidstoestand is ons niets ongunstig bekend. Wat betreft zijn gezins- en economische situatie dient te worden opgemerkt dat zijn gezinssituatie hiervoor reeds uitvoerig werd besproken. Uit het dossier blijkt dat betrokkene economisch actief zou zijn in België. Echter, het hebben van een job is geen bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk waar een verblijfsrecht kan aan ontleend worden.*

*Van sociale en culturele integratie kan niet worden gesproken vooreerst bij gebrek aan bewijzen dienaangaande, bovendien getuigt het feit dat betrokkene keer op keer in aanraking komt met politie en justitie bezwaarlijk van integratie. Zelfs niet van de wil tot integratie. Bindingen met het land van herkomst heeft betrokkene naar alle waarschijnlijkheid wel degelijk. Getuige daarvan de bepaling in de overeenkomst met de ex betreffende het meenemen van het kind naar het buitenland. Geen van beide ouders kan dat doen zonder toestemming van de andere ouder, dit diende ook op het identiteitsbewijs van het kind te worden aangebracht. Indien de moeder van het kind vreest dat betrokkene het kind zou wensen mee te nemen naar het buitenland, moet het zijn dat zij over aanwijzingen beschikt dat hij nog steeds voldoende verankerd is in het buitenland nog contact heeft met vrienden en familie aldaar om zich daar terug te kunnen vestigen. Gezien al het voorgaande lijkt de vrijwaring van de openbare orde de overhand te nemen op de humanitaire overwegingen en kan toepassing gemaakt worden van art. 43. §1, 21 van de wet van 15.12.1980.  
(...)"*

## 2. Onderzoek van het beroep

### 2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

*"Eerste en enige middel:*

*Schending van de artikelen 40ter en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in samenhang met artikel 8 EVRM, Schending van het artikel 52 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten en schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur: Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.*

*Verzoeker diende op 31.07.2020, in de hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw G. H., van Belgische nationaliteit zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.*

*Dat verzoeker echter dd. 29.01.2021 een beslissing ontving, waarbij het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd zonder bevel om het grondgebied te verlaten.*

*De verwerende partij weigerde in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij omdat hij niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden, waarbij zij erop wijst dat verzoeker strafrechtelijke inbreuken heeft gepleegd, waarvoor verzoeker eveneens werd veroordeeld tot een gevangenisstraf.*

*In casu dient te worden vastgesteld dat zowel zijn echtgenote als zijn minderjarige dochter van de verzoekende partij de Belgische nationaliteit hebben. Bijgevolg dient er getoetst te worden aan artikel 8 van het EVRM. De kernvraag dient te worden beantwoord, namelijk of de staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68-69). De beleidsmarge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn.*

*Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522).*

*Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen,*

zoals in voorliggend geval, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zgn. Boultif/Üner-criteria (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak.

De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoekende partij en, naargelang het geval, de tijdsduur van haar huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;
- de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het tot stand komen van de gezinsrelatie;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

Indien kinderen betrokken zijn, zoals in casu, dan dient er dus ook een bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, namelijk hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, namelijk de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen.

Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties waarbij kinderen betrokken zijn, de elementen van migratiecontrole moeten worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zijn aanvraag indiende op 31.07.2020 voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft een gezinsleven in België, waar hij al sinds 2009 verblijft en het verplicht verlaten van het grondgebied zou hierin een inmenging vormen.

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige feiten van openbare orde en dat de privébelangen die hij kan doen gelden hieraan ondergeschikt zijn omwille van de ernst van de gepleegde feiten. Ten slotte wordt aangegeven dat artikel 8 van het EVRM niet geschonden wordt aangezien er een correcte belangenafweging werd gemaakt tussen de privébelangen en die van de openbare orde.

De verzoekende partij is echter van oordeel dat de huidige inmenging in het gezinsleven niet verantwoord is, dat de bestreden beslissing de proportionaliteitstoets niet doorstaat en dat zij niet in kennis gesteld kan worden waarom de weigeringsbeslissing nog proportioneel kan genoemd worden gelet op het jarenlang verblijf, de integratie en de aanwezigheid van de gezinscel. Bovendien is zijn minderjarig kind in België geboren waardoor er niet verwacht kan worden dat zijn echtgenote en zijn minderjarig kind (waarvan de moeder, ex-partner van verzoeker, in België verblijft), naar Turkije zou moeten vertrekken.

*In het kader van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt eveneens naar het hoger belang van het kind en het gezins-en familieleven verwezen;*

*In het arrest Jeunesse wordt eveneens gesteld dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind. De weigeringsbeslissing heeft geenszins rekening gehouden met het hoger belang van het kind. Verzoeker heeft een kind:*

- A. B., geboren op 08.04.2016

*Daarnaast dient er benadrukt te worden dat, met verwijzing naar voormeld Jeunesse-arrest, bij de beoordeling van de proportionaliteitstoets van artikel 8 van het EVRM het belang van het kind een prominente plaats inneemt, dat de bestreden beslissing manifest foutief is waar deze oordeelde dat de minderjarige dochter van verzoeker een onvoldoende zwaarwegend element is.*

*Gelet op de gehele situatie, zou het weerhouden van een verblijfsvergunning aan verzoeker met een gezinscel op het grondgebied een schending zijn van artikel 8 EVRM indien hij naar zijn thuisland terug zou moeten keren. Bij de beoordeling van de proportionaliteit dient eveneens in rekening te worden gebracht dat bij de beoordeling van een beslissing de impact ervan dient te worden nagegaan op de minderjarige kinderen die eveneens de boodschap krijgen dat hun vader hier "niet gewent" is.*

*Verder dient erop gewezen te worden dat het in het kader van artikel 8 van het EVRM niet volstaat om louter te verwijzen naar het bestaan van "ernstige feiten van openbare orde", maar dat tevens moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en haar gezin. Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoekende partij en haar gezin enerzijds, en het algemeen belang anderzijds (de zgn. proportionaliteitstoets). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken. Wat betreft het algemeen belang van de Belgische staat wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige feiten van openbare orde.*

*Wat betreft artikel 8 EVRM, stelt de bestreden beslissing het volgende :*

*"Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind en/of zijn echtgenote in België verblijven en betrokkene en eventueel zijn echtgenote een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Door middel van intensieve contacten met het kind, eventueel via moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken kan betrokkene ook zijn vaderschap opnemen. Er dient daarbij dienstig opgemerkt te worden dat het kind heden nog zeer jong is en betrokkene op geen enkele manier heeft aangetoond dat er een dusdanige afhankelijkheid van het kind tegenover hem is. dat zijn aanwezigheid in België onontbeerlijk is om het welzijn van het kind te vrijwaren. Niets belet betrokkene bovendien vanuit het buitenland financieel bij te dragen."*

*Dergelijke uitspraak toont nogmaals duidelijk dat verweerder op geen enkel moment rekening houdt met de belangen van het kind. Er dient opgemerkt te worden dat de familierechtbank te Brussel in haar vonnis (A.R. 17/3510/A) dd. 08.11.2019, heeft besloten dat de minderjarige dochter van verzoeker ten voorlopige titel hoofdzakelijk bij vader zal verblijven en zal worden ingeschreven in het bevolkingsregister op zijn adres. Het kind zal voorlopig verder school lopen in de huidige school te Beringen. Bovenvermeld vonnis heeft ook het secundair verblijf van het kind bij de moeder opgeschort. Op 08.01.2020 werd door de familierechtbank te Brussel bevestigd dat dat de elementen die de rechtbank deed beslissen tot een voorlopige opschorting van het secundair verblijf bij moeder nog actueel zijn. Deze zaak zal binnenkort opnieuw vastgesteld worden met het oog op het bekomen van informatie vanwege het openbaar ministerie omtrent de stand van zaken van het protectioneel dossier.*

*Uit het voorgaande blijkt dus duidelijk dat er is aangetoond dat er weldegelijk een dusdanige afhankelijkheid van het kind tegenover verzoeker is, waardoor zijn aanwezigheid in België onontbeerlijk is. Het spreekt voor zich dat deze afhankelijkheidssituatie sterk vergroot is gelet op het feit dat het secundair verblijf bij de moeder van het minderjarige kind is opgeschort.*

*Ten aanzien van de afhankelijkheid van minderjarige kinderen herhaalt het Hof in bovenvermeld arrest dat het relevant is wie het gezag over het kind heeft en bij wie de wettelijke, financiële of affectieve last van het kind berust. Het feit dat er een tweede ouder is die wel Belg of Unieburger is, is een relevant gegeven, maar neemt de verplichting niet weg om afzonderlijk te beoordelen of de relatie met de derdelander ouder dusdanig van aard is dat zijn vertrek alsnog het vertrek van het minderjarige kind teweeg zal brengen. Daarbij moeten alle relevante omstandigheden van het geval in acht worden genomen, waaronder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de affectieve relatie met de beide ouders, het risico dat vertrek teweeg brengt voor het evenwicht van het kind, het belang van de eerbiediging van het gezinsleven dat is neergelegd in artikel 7 Handvest en de verplichting om het belang van het kind mee te wegen dat is neergelegd in artikel 24 Handvest.*

*Uit de bestreden beslissing kan geenszins afgeleid worden dat hiermee rekening gehouden is geworden*

*Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.*

*De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.*

*'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'*

*De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.*

*Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.*

*Dat het middel bijgevolg ernstig is.*

*Verwerende partij kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."*

2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven in België en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Er ontstaat tussen kind en ouder vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30). De natuurlijke gezinsband wordt niet (automatisch) beëindigd wanneer de ouders uit elkaar gaan of scheiden en het kind niet langer samenleeft met één van de ouders (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 59).

Indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn, dan moet het hoger belang van deze kinderen in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 131 en EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 67). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK)*, par. 135-136).

De bestreden beslissing motiveert dat het verzoeker vrij staat om zich samen met zijn gezin elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of zijn gezinsleven zo in te richten dat zijn dochter in België verblijft en hijzelf een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinslevens aangezien verzoeker intensieve contacten kan onderhouden met zijn kind, eventueel via moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken en zo zijn vaderschap kan opnemen. Daarenboven wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoekers dochter erg jong is en verzoeker op geen enkele manier aantoont dat zijn kind dusdanig afhankelijk van hem is dat zijn aanwezigheid onontbeerlijk is om het welbevinden van het kind te vrijwaren.

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat verweerder met deze motivering voorbijgaat aan het vonnis van de familierechtbank te Brussel van 8 november 2019. In dit vonnis stelt de familierechtbank dat zij zich grote zorgen maakt over het welzijn van verzoekers dochter, in het bijzonder bij de moeder. In het belang van het kind wordt het verblijf bij de moeder opgeschort en de hoofdverblijfplaats wordt vastgelegd bij de vader. Daarenboven wordt beslist dat verzoekers dochter verder school zal lopen in de gemeente waar verzoeker verblijft. In het vonnis van 8 januari 2020 oordeelt de familierechtbank te Brussel dat de elementen die de rechtbank deed beslissen tot een voorlopige opschorting van het secundair verblijf bij de moeder, nog steeds actueel zijn.

Uit de vonnissen van de familierechtbank blijkt dat het welzijn van verzoekers dochter vereist dat zij bij haar vader verblijft en dat haar secundaire verblijfplaats bij haar moeder wordt opgeschort. Waar de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker niet aantoont dat zijn aanwezigheid onontbeerlijk is voor het welbevinden van zijn kind, wordt deze motivering dan ook uitdrukkelijk tegengesproken door de voorgelegde vonnissen. In de nota met opmerkingen beperkt verweerder zich tot het herhalen van de motieven van de bestreden beslissing. Hiermee gaat verweerder echter voorbij aan verzoekers betoog.

De Raad dient te concluderen dat verweerder het gezinsleven van verzoeker onzorgvuldig heeft onderzocht. Een schending van artikel 8 van het EVRM *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is gegrond.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.



## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De beslissing van 4 januari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT